

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z powództwa R. W.

przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 28 listopada 2023 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze

z dnia 16 marca 2023 r., sygn. akt IV Pa 52/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od powoda R.W. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 1350 (tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Zielonej Górze wyrokiem z 8 sierpnia 2022 r. zasądził od pozwanego Skarbu Państwa - Zakładu Karnego w K. na rzecz powoda R.W. kwotę 10.880,33 zł tytułem równoważnika pieniężnego za brak mieszkania wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 24 lutego 2022 r. do dnia zapłaty, zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, a wyrokowi w części zasądzającej do kwoty 5.930 zł nadał rygor natychmiastowej wykonalności. Sąd Rejonowy ustalił, że powód R.W. w dniu 1 lipca 2008 r. został mianowany funkcjonariuszem Służby

Więziennej w służbie przygotowawczej. Do dnia 28 lutego 2009 r. pełnił służbę w Zakładzie Karnym w K., skąd na własną prośbę został przeniesiony do Zakładu Karnego w G. Z dniem 1 lipca 2010 r. został mianowany do służby stałej, a od dnia 1 marca 2011 r. na własną prośbę został przeniesiony do Aresztu Śledczego w N.. Z ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy wynikało, że początkowo R.W. mieszkał w miejscowości, w której pełnił służbę, w lokalu mieszkalnym, nabytych m.in. za środki uzyskane w ramach pomocy finansowej, o której mowa w art. 184 ustawy o Służbie Więziennej. Następnie powód z urzędu został przeniesiony do miejscowości, która nie jest pobliską w rozumieniu art. 170 ust. 4 ustawy o Służbie Więziennej. Jednocześnie w nowej miejscowości pełnienia służby powodowi nie przyznano pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego i nie przydzielono lokalu mieszkalnego lub kwatery tymczasowej. W związku z tym Sąd Rejonowy uznał, że powód spełnia przesłanki do przyznania świadczenia określone w art. 178 ust. 1 i 2 ustawy o Służbie Więziennej. Sąd I instancji uznał, że miejscowość zamieszkania powoda (N..) nie może być uznana za miejscowość pobliską w stosunku do miejscowości pełnienia służby (K.). W sprawie bezspornym było, że do miejscowości, w której powód pełni służbę (K.) nie dojeżdżają pojazdy transportu publicznego. Wprawdzie z miejscowości zamieszkania powoda można z przesiadką w Z.. dojechać do N.B. Jednak N.B. i K. to odrębne miejscowości, które dzieli 8 km drogi. W konsekwencji w sytuacji, gdy wykluczony jest dojazd środkami komunikacji publicznej, to - zdaniem Sądu Rejonowego – nie ma możliwości uznania miejsca zamieszkania za miejscowość pobliską.

Na skutek apelacji pozwanego Skarbu Państwa - Zakładu Karnego w K. od wyroku Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 8 sierpnia 2022 r. Sąd Okręgowy w Zielonej Górze wyrokiem z 14 października 2022 r. zmienił zaskarżony wyrok w całości w ten sposób, że oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5.930 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10 sierpnia 2022 r. tytułem zwrotu spełnionego świadczenia oraz od powoda na rzecz pozwanego kwotę 4.050 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Sąd Okręgowy zważył, że apelacja okazała się zasadna, a Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie istotnym dla

rozstrzygnięcia sprawy, jednak zebrany materiał dowodowy niewłaściwie ocenił. Zasadny jest zarzut apelacji o naruszeniu przez Sąd Rejonowy przepisów art. 170 ust. 4 i art. 178 ust. 1 i 2 ustawy o Służbie Więziennej poprzez błędną ich wykładnię. W przedmiotowej sprawie bezsporne jest, że powodowi przyznano pomoc finansową w wysokości 47.967,50 zł na uzyskanie lokalu mieszkalnego w miejscowości N.. Powód ma tytuł prawny do lokalu mieszkalnego w N.. N. jest miejscowością pobliską zgodnie z art. 170 ust.4 ustawy o Służbie Więziennej. Zgodnie z powołanym przepisem za miejscowość pobliską uważa się miejscowość, do której czas dojazdu publicznymi środkami transportu przewidzianymi w rozkładzie jazdy, łącznie z przesiadkami, nie przekracza w obie strony dwóch godzin, licząc od stacji (przystanku) najbliższego miejsca pełnienia służby do stacji (przystanku) najbliższego miejsca zamieszkania. Do czasu tego nie wlicza się dojazdu do i od stacji (przystanku) w obrębie miejscowości, z której funkcjonariusz dojeżdża, oraz miejscowości, w której wykonuje obowiązki służbowe. Jak wskazał Sąd II instancji, z przepisu tego wynika, że czas dojazdu należy liczyć od stacji (przystanku) najbliższego miejsca pełnienia służby do stacji (przystanku) najbliższego miejsca zamieszkania. Najbliższym przystankiem do miejsca pełnienia służby jest przystanek w N. B. Czas dojazdu publicznymi środkami transportu przewidziany w rozkładzie jazdy, pomiędzy miejscem zamieszkania powoda – N. a N.B. nie przekracza 2 godziny w obie strony. Miejscowość N.. należy więc uznać za miejscowość pobliską w rozumieniu art. 170 ust. 4 ustawy o Służbie Więziennej. Dla dokonania wykładni tego przepisu bez znaczenia jest fakt, że w K. nie ma przystanku autobusowego. Przepis art. 170 ust. 4 ww. ustawy jednoznacznie wskazuje, w jaki sposób następuje ocena, czy daną miejscowość należy uważać za miejscowość pobliską. Decyduje o tym wyłącznie czas dojazdu publicznymi środkami transportu liczony od stacji (przystanku) najbliższego miejsca pełnienia służby - do stacji (przystanku) najbliższego miejsca zamieszkania. W przedmiotowej sprawie należy więc uwzględnić czas dojazdu na trasie N.- N.B. Czas dojazdu na tej trasie publicznymi środkami transportu w obie strony nie przekracza dwóch godzin (gdyż wynosi 102 minuty). Jak zauważył Sąd Okręgowy, po przeniesieniu do Zakładu Karnego w K. powód nie ubiegał się o przydzielenie mu kwatery tymczasowej, chociaż istniała możliwość jej zapewnienia. Sąd II instancji dokonując

oceny żądania powoda miał na względzie także tę okoliczność, że powód nie dojeżdża do Zakładu Karnego w K. publicznymi środkami transportu. Powód dojeżdża do pracy samochodem i z tytułu zwiększonych kosztów dojazdu z miejsca zamieszkania do miejsca pełnienia służby otrzymuje świadczenie określone w § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 4 lutego 2011 r. w sprawie należności przysługujących funkcjonariuszom Służby Więziennej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju i przeniesień. Dojazd do miejsca pracy przez powoda samochodem znacznie skraca czas dojazdu do Zakładu Karnego w K.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z 14 października 2022 r. wniósł powód, zaskarżając wyrok w całości i opierając skargę kasacyjną na naruszeniu przepisów prawa materialnego tj. art. 170 ust. 4 w związku z art. 178 ustawy o Służbie Więziennej poprzez uznanie, że powód zamieszkuje w miejscowości pobliskiej, a w związku z tym nieprzyznanie mu równoważnika pieniężnego za brak mieszkania, gdy tymczasem nie sposób uznać, iż N. jest miejscowością pobliską wobec K. oraz na naruszeniu przepisów postępowania stanowiące uchybienie mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z 227 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, co doprowadziło do błędnego uznania, że powodowi nie należy się równoważnik za brak mieszkania, w sytuacji, gdy powód nie zamieszkuje w miejscowości pobliskiej do miejscowości pełnienia służby, braku przyjęcia, że na skutek przeniesienia powoda z urzędu do pełnienia służby w Zakładzie Karnym w K. pogorszyła się jego sytuacja mieszkaniowa. Strona skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi w innym składzie, ewentualnie w przypadku istnienia podstaw uchylenie zaskarżonego orzeczenia i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty, stosownie do art. 398¹⁶ k.p.c. oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i rozpoznanie sprawy również pod nieobecność pełnomocnika powoda.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona skarżąca wskazała na istniejącą potrzebę wykładni przepisów prawa tj. art. 170 ust. 4

ustawy o Służbie Więziennej w związku z art. 178 ust. 1 i ust. 2 ustawy o Służbie Więziennej budzących poważne wątpliwości, a również powodujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czego przykładem są orzeczenia Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z 31 października 2022 r., sygn. akt IV P 41/22, Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z 18 października 2022 r., sygn. akt IV Pa 54/22, Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 3 czerwca 2022 r., sygn. akt VII Pa 26/22.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a w przypadku nieuwzględnienia powyższego wniosku o oddalenie skargi kasacyjnej, zaś w każdym z powyższych przypadków zasądzenie od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozostaje uzasadniony. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Podstawowym celem instytucji przedsądu jest ustalenie, czy w skardze kasacyjnej podniesiono okoliczności, których rozważenie przez Sąd Najwyższy będzie wkładem w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni. Tylko wtedy wykazany zostaje publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego: z 9 listopada 2005 r., V CSK 70/05, LEX nr 1405380; 30 października 2012 r., I PK 150/12, LEX nr 1675336; 14 stycznia

2021 r., III PSK 2/21, LEX nr 3106014). Wymaganie dotyczące przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ma umożliwić stronie wnoszącej skargę kasacyjną przekonanie Sądu Najwyższego o istnieniu przesłanek, na których opiera się wstępne badanie skargi pod kątem przyjęcia (dopuszczenia) jej do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z 1 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06). Dla spełnienia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest przedstawienie argumentacji przekonującej o potrzebie przyjęcia skargi do rozpoznania przez Sąd Najwyższy.

W przedmiotowej sprawie wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na przesłance związanej z potrzebą wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Nie można jednak uznać, że strona skarżąca wykazała istnienie tej przesłanki. Odnosząc się bowiem do przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, to przepisy mające być przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego powinny należeć do katalogu przepisów, których naruszenie przez sąd drugiej instancji zarzucono w ramach podstawy skargi (postanowienia Sądu Najwyższego: z 4 września 2002 r., I PKN 682/01, OSNP 2004 nr 12, poz. 211, 9 sierpnia 2023 r., II USK 450/22, LEX nr 3592173). Rzeczą skarżącego jest zaś wykazanie, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości (ze sprecyzowaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które to orzecznictwo należy przytoczyć (postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351; 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133; 13 grudnia 2022 r., I USK 21/22, LEX nr 3556521; 28 czerwca 2023 r., I USK 160/22, LEX nr 3575124). Oczywiście jest, że budzący wątpliwości interpretacyjne przepis musi mieć zastosowanie w sprawie, a jego wykładnia – znaczenie dla jej rozstrzygnięcia. Przedmiotem zainteresowania Sądu Najwyższego jest jednak sam przepis, a nie rozstrzygnięcie konkretnego sporu. Stąd też wspomniane wątpliwości interpretacyjne powinny być na tyle poważne, by ich wyjaśnienie nie sprowadzało się do prostej wykładni przepisów. W tym wyraża się publicznoprawny charakter

skargi kasacyjnej. Celem realizowanym w wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni przepisów prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego, a nie korekta orzeczeń wydawanych przez sądy powszechne (postanowienia Sądu Najwyższego z: 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147; 23 lutego 2023 r., III USK 163/22, LEX nr 3538161).

Inaczej mówiąc, skarga kasacyjna nie może być przyjęta do rozpoznania, ponieważ obowiązkiem wnoszącego skargę jest wykazanie, że: przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy; powinno to być zagadnienie dotyczące wykładni przepisów prawa, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw; skarżący powinien sformułować problem prawny, określić przepisy prawa i wskazać argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen; winien przeprowadzić stosowny wywód prawny, zbieżny do pytania prawnego, o którym mowa w art. 390 k.p.c., tak by uchwycić istotę i wagę formułowanego problemu. Dopiero łączne wydobycie wymienionych parametrów pozwala na stwierdzenie istnienia istotnego zagadnienia prawnego. Koszty przejazdu przysługują także innym podmiotom, w tym pracownikom służby cywilnej. Istnieją zatem adekwatne mechanizmy (na tym tle wypowiadał się już Sąd Najwyższy), które pozwalają na jurydyczne rozważania tożsamości obu regulacji i ewentualnego wydobycia różnic i wątpliwości, jakie wiążą się z rozwiązaniem przyjętym w analizowanym sporze. Możliwa jest zatem odpowiedź z wykorzystaniem zwykłej wykładni prawa, w tym wyboru jednego z możliwych mechanizmów interpretacyjnych, które zawsze towarzyszą procesowi stosowania prawa i tym samym nie prowadzą do wniosku, że wykładnia konkretnego przepisu składa się na istotne zagadnienie prawne (postanowienie Sądu Najwyższego z 6 października 2021 r., I PSK 138/21, Legalis nr 2938833).

Strona skarżąca w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniając potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wskazała przykładowe orzeczenia Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z 31 października 2022 r., sygn. akt IV P 41/22, Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z 18 października 2022 r., sygn. akt IV Pa

54/22, Sądu Okręgowego w Poznaniu z 3 czerwca 2022 r., sygn. akt VII Pa 26/22. Należy jednak podkreślić, że o dysonansie w orzecnictwie sądów nie świadczy rozbieżność rozstrzygnięć Sądu drugiej instancji i Sądu pierwszej instancji. Strona skarżąca sugerując potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów w istocie podejmuje niedopuszczalną w postępowaniu kasacyjnym próbę podważenia dokonanej przez Sąd drugiej instancji oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz poczynionych na jej podstawie ustaleń faktycznych. Tymczasem z mocy art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, a na podstawie art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku, co oznacza, że w przypadku poddania skargi kasacyjnej merytorycznemu rozpoznaniu musiałby uwzględnić te ustalenia w ramach rozpatrywania podniesionych w skardze zarzutów kasacyjnych. Skoro z akt sprawy wynika bezspornie, że powód posiada tytuł prawny do lokalu w miejscowości N.. na zakup, którego przyznano mu pomoc finansową i nie ubiegał się o przydział kwatery tymczasowej, chociaż istniała możliwość jej zapewnienia to Sąd II instancji słusznie - uwzględniając te bezsporne ustalenia i biorąc pod uwagę treść art. 178 ust. 1 pkt 1 i 2 i ust. 2 ustawy o Służbie Więziennej - uznał, że powodowi nie przysługuje równoważnik pieniężny za brak mieszkania.

Strona skarżąca wskazuje na potrzebę wykładni przepisów art. 170 ust. 4 ustawy o Służbie Więziennej (w zw. z art. 178 ust. 1 i ust. 2) w kontekście definicji „miejscowość pobliska”, gdzie dla potrzeby uznania, że konkretna miejscowość jest pobliską w rozumieniu ww. ustawy, musi być – zdaniem skarżącego - zapewniony dojazd do miejsca pełnienia służby środkami publicznego transportu zbiorowego we wszystkich godzinach pełnienia służby. W tym miejscu należałoby przypomnieć, że ustawodawca posługuje się pojęciem "miejscowości pobliskiej" na gruncie różnych pragmatyk służbowych, w konsekwencji w orzecnictwie wykształciła się pewna spójna praktyka rozumienia tego zwrotu. Zgodnie z aktualnym orzecnictwem Naczelnego Sądu Administracyjnego warunkiem uznania miejscowości za pobliską jest to, aby w większości dojazdów czas przejazdu w obie strony nie przekraczał dwóch godzin. Teza o "obiektywnym charakterze" pojęć "czas dojazdu" i

"miejscowość pobliska" odnosi się do tego, że posługiwanie się nimi przez ustawodawcę ma prowadzić do jednolitości w przyznawaniu uprawnień i równości praw, co ma znaczenie dla "jednolitego stosowania prawa przez organy administracji w sytuacji różnych służb mundurowych". Definiując miejscowość pobliską, ustawodawca odwołuje się nie do odległości mierzonej w kilometrach, co jak wydaje się, byłoby najprostszym kryterium, ale do powszechnie dostępnych możliwości dojazdu. O zakwalifikowaniu miejscowości do pobliskiej miejsca pełnienia służby decydują dwie zasadnicze przesłanki: czas dojazdu oraz rodzaj środka transportu (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 16 kwietnia 2020 r., I OSK 932/19, LEX nr 2979219). Brzmienie art. 170 ust. 4 ustawy o Służbie Więziennej wprost wskazuje, iż trasę dojazdu wyznacza stacja (przystanek) najbliższy miejsce pełnienia służby oraz stacja (przystanek) najbliższy miejscu zamieszkania. Z przepisu tego wyraźnie wynika, że stacja (przystanek) ma być położony najbliżej miejsca pełnienia służby/zamieszkania, a nie zaś, że ma znajdować się w miejscowości będącej miejscem pełnienia służby/zamieszkania funkcjonariusza (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z 21 maja 2019 r., III SA/Łd 231/19, LEX nr 2679120). Wobec tego Sąd II instancji właściwie uwzględnił czas dojazdu na trasie N.– N.B. publicznymi środkami transportu, który w obie strony nie przekracza dwóch godzin, gdyż wynosi 102 minuty. Również w wyroku z 23 listopada 2009 r., (OSK 366/09) Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, iż pojęcie "miejscowość pobliska" zostało w art. 88 ust. 4 ustawy o Policji zdefiniowane w sposób precyzyjny, niepozostawiający wątpliwości co do przyjętego przez ustawodawcę znaczenia tego określenia i poprzestanie na wykładni językowej, jest w tym wypadku wystarczające, zaś próby wyjaśnienia omawianego pojęcia w inny sposób, niż wynikający z definicji ustawowej nie mogły być zaakceptowane. Poza tym, odnosząc się do definicji "miejscowości pobliskiej" podkreślić trzeba, że ustawodawca, opisując to pojęcie, nie odwołał się do środków prywatnego transportu, a nakazał rozważenie czasu dojazdu funkcjonariusza do i ze służby przy uwzględnieniu wyłącznie transportu publicznego (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z 27 października 2011 r., IV SA/Gl 68/11, LEX nr 1132913). Wobec czego Sąd Okręgowy w Zielonej Górze słusznie wskazał, iż do dokonania wykładni przepisu art. 170 ust. 4 ustawy o

Służbie Więziennej bez znaczenia jest fakt, że w K. nie ma przystanku autobusowego.

Uznanie, że nie tylko ustawowym, ale także konstytucyjnym zadaniem Sądu Najwyższego jest zapewnienie jednolitości orzecznictwa sądowego, powinno wpływać na sposób interpretacji przepisów przewidujących kierowanie pytań prawnych do tego Sądu (W. Sanetra, Jednolitość orzecznictwa jako wartość sądowego stosowania prawa i rola Sądu Najwyższego w jej zapewnieniu, Przegląd Sądowy 2013, nr 7-8, s. 10 i n.). Skoro jednym z celów orzecznictwa Sądu Najwyższego jest zapewnienie jednolitości w zakresie orzekania, tak więc ignorowanie pogłębionej wykładni prawa dokonanej przez Naczelny Sąd Administracyjny skutkowałoby rażącym naruszeniem prawa. Argumentacyjno-dyskursywne ujęcie wykładni umożliwia przedstawienie procesu interpretacji prawa jako podejmowanie zabiegów na rzecz ważenia wartości i przedstawienia dostatecznych racji dla argumentów uzasadniających określone rozstrzygnięcia.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie reguły z art. 98 § 1 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.

(J.C-S.)

[ał]